

Besiddelse af, og som ere langt stærkere end dem, det nuværende System har, og ved hvilke der lægges Vægt paa at fremkalde de Indicier, hvorpaa Afgørelsen fortrinsvis skulde rettes i alle de Tilfælde, hvor Tilstaaelse ikke gives frivillig. Det har man ikke i det nuværende Retssystem, og at overføre en saadan Indskrænkning af Opgaven paa Forhørene med Hensyn til Tilstaaelsen betyder blot, at man gaar glip baade af det ene og det andet Middel til største Skade for Retssikkerheden.

Denne Fejl altsaa, der er begaaet og har faaet en saa alvorlig Tilrettevisning ved Højesteret, er ikke af den Beskaffenhed, at den kunde foranledige Justitsministeren til at foretage nogen Forholdsregel af almindelig Karakter eller tage Initiativ til nogen Lovgivningsordning. Saa er der en anden Fejl, et fejlt Resultat, der er fremkommet i Dommen over Alma Bondesen, idet hun, ikke af Forhørsdommeren, men af den samlede Ret, 5 Medlemmer af Kriminalretten, blev dømt for Bedrageri, med Hensyn til hvilket Højesteret frifandt hende, idet det udtales, at hendes Forhold ikke kan anses for Bedrageri. I den Omstændighed, at Højesteret kom til et andet Resultat end den underordnede Instans, ser jeg imidlertid ikke en Fejl ved vor Retspleje, det er noget, som idelig finder Sted og nødvendigvis maa finde Sted. Det er glædeligt, mener jeg, at vi have en højeste Instans, der nyder en saa almindelig Anseelse og i den Grad er i Stand til at kunne rette de Fejl, der ere begaaede af de underordnede Instanser, som vor Højesteret er. Men det, der i Virkeligheden er Fejlen ved denne Sag, er, at denne Domfældelse er Konsekvensen af den uheldige og forkerte Tilførsel til Retsprotokollen, og det Spørgsmaal maatte da nødvendigvis rejse sig: Bør det ikke forandres? Er det ikke meget uheldigt, at der er en Mulighed for, at 5 Dommere skulde kunne fælde den samme Dom i en Aflæsnings sag paa Basis af en af dem afgiven, som det viser sig, urigtig Tilførsel til Retsprotokollen? I den Henseende bemærker jeg, at den Omstændighed, at der ikke var Aktor og Defensor, er en gammel Ordning for Københavns Vedkommende, en Ordning, der er indført lige saa meget eller mere i de sigtedes Interesse, idet der nemlig i en saadan Sag, der angaar 1ste Gang begaaet Tyveri og Bedrageri, kan ske Paakendelse uden Aktors og Defensors Mellekomst, efter at den først er behandlet ved Forhørsretten. Det hedder nemlig i

Forordning af 28de Februar 1845 om Oprettelse af en Kriminal- og Politiret i København, at Sager kunne paakendes uden Aktors og Defensors Mellekomst, dog „bør der i de Sager, som omhandles i Forordning 11te April 1840, § 83, til Protokollen meddeles den tiltalte Underretning om, at Sagen agtes paadømt . . . . for at han kan erklære, om han ønsker Sagen uden videre paadømt ved Retten eller foretrækker en formelig Procedure efter de almindelige Regler om Justitssagers Behandling, hvilket i saa Fald bør ske.“ Det er utvivlsomt sket for at skaffe den paagældende let Adgang til at faa Sagen paadømt. Jeg vil gøre opmærksom paa, at i det ny Retssystem, som der er saa megen Tale om, forekommer det idelig og idelig, at man siger: Vil den tiltalte have de mere besværlige Former, f. Eks. Henvi sning til Nævninger, eller lade sig nøje med de hurtigere og lettere. Det anses for at være i den sigtedes Interesse, fordi det medfører en Forkortning af hele Proceduren, særlig af Varetagtsfængsel. Jeg tror, det vilde være Synd mod den tiltalte, om man helt vilde opgive det. Men jeg mener ganske vist, at den Omstændighed, at et saadant Udfald kan indtræde, som det viser sig i Alma Bondesens Sag, maatte føre Retten til at overveje, om den ikke med Hensyn til sin Voteringsmaade i disse Sager maatte finde Anledning til at træffe en anden Ordning. Det vedkommer ikke Justitsministeren, men det maa være Rettens egen Opgave, ligesom her i Tinget Maaden, hvorpaa der afstemmes i Sagerne, jo ikke ordnes ved Lov, men ved Vedtægt. Jeg er nu bleven underrettet om og kan altsaa i den Henseende bekræfte, hvad den ærede Forespørger talte om, at det har været under udførlig Forhandling baade skriftlig og mundtlig, og at det er blevet vedtaget for Fremtiden i Aflæsnings sagerne at følge en forandret Fremgangsmaade, hvorved det sikres, at noget saadant ikke kan gentage sig. Der skelnes mellem de Tilfælde, hvor Sagen er absolut rede og klar i juridisk og faktisk Henseende — i saa Fald vedbliver man med den mundtlige Afgørelse, man har Forhørsprotokollen til Stede i Mødet og oplæser den Del af Protokollen, som indeholder den fuldstændige Tilstaaelse — og paa den anden Side de andre Sager, hvor der har været blot Skygge af Tvivl. Med Hensyn til disse sker der en hel Forandring, idet hele Protokolltilførselen skal, som det hedder, beskrives for først at cirkulere mellem de voterende Dommere, hvorefter der